

РЕШЕНИЕ

№ 85

гр. Пловдив, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно търговско дело № 20235001000056 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 325/14.11.2022 г., постановено по т.д. № 1296/2021 г. на ОС-С.З., с което е отхвърлен предявеният от С. Ю. Р. против ЗАД "А.Б." АД-гр. С. иск за сумата от 80000 лева, представляваща обезщетение за претърпени от С. Ю. Р. неимуществени вреди вследствие на настъпилата на 21.03.2019 г. смърт на неговата дъщеря Ф.С.Р. при пътно-транспортно произшествие между нея и Т.З.А., ЕГН: ***** като водач на застраховано при ответното дружество ЗАД "А.Б." АД МПС, с номер на полица „Гражданска отговорност“ №***** , ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на настъпилото застрахователно събитие 21.03.2019 г. до окончателното изплащане, и е осъден С. Ю. Р. да заплати на ЗАД "А.Б." АД- гр. С. направените по делото разноси в размер на 5 210лв.

Жалбоподателят С. Ю. Р. моли решението да бъде отменено като неправилно по съображения, изложени в жалбата от 6.12.2022 г., като бъдат уважени предявените от него искове. Като ищец в производството пред окръжния съд предявява с искова молба от 11.08.2021 г. обективно

кумулятивно съединени искове с правно основание чл. 432, ал.1 от КЗ и чл. 86, ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответника ЗАД“А.Б.“АД-гр.С. да му заплати сумата 80 000 лв., която сума представлява дължимо обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди за понесени болки и страдания вследствие на смъртта на неговата дъщеря Ф.С.Р., настъпила на 21.03.2019 г. вследствие на ПТП по вина на водача Т.З.А. при управлението от него на лек автомобил марка „Т.К.В.“, рег. №*****, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното застрахователно дружество, което обезщетение се претендира от ищеца като увредено лице, спрямо което застрахованият е отговорен, пряко от застрахователя, ведно със законната лихва върху сумата от датата 21.03.2019 г. Не заявява искане за събиране на нови доказателства в производството пред настоящата съдебна инстанция. Претендира за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата ЗАД“А.Б.“АД-гр.С. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в отговор от 26.01.2023 г. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва исковете като неоснователни. Не заявява искане за събиране на доказателства в производството пред въззивната инстанция. Претендира за присъждане на разноски за въззивното производство.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателя, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Безспорно е между страните, че на 21.03.2019 г. е настъпило ПТП с участието на лек автомобил „Т.К.В.“, управляван от Т.З.А., и на лек автомобил „О.К.“, управляван от Ф.С.Р., при което е пострадала и е починала Ф.Р., дъщеря на ищеца. Не се спори между страните, че за водача Т.А. е имало застраховка за гражданска отговорност на автомобилистите при ответното застрахователно дружество. Безспорно е, че от ищеца е отправено до ответното застрахователно дружество искане за предявяване на претенция, както и че преди датата на подаването на исквата молба не е било изплатено на ищеца от застрахователя обезщетение за причинените му неимуществени вреди. Твърдението на ищеца е, че ПТП на 21.03.2019 г. е настъпило по вида

на водача Т.А. и вследствие на него е починала неговата дъщеря Ф.Р., поради което той е претърпял немуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания. Претендира за присъждане на обезщетение в размер на 80 000 лв., ведно със законната лихва от датата на деликта 21.03.2019 г.

С отговора на исковата молба от 20.10.2021 г. ответното застрахователно дружество оспорва исковете по основание и размер. Оспорва наличието на виновно и противоправно поведение на застрахования водач Т.А. за причиняване на вредоносния резултат и механизма на настъпилото ПТП, описан в исковата молба. Твърди, че настъпилите вреди от ПТП са в резултат единствено на виновното и противоправно поведение на Ф.Р.. Твърди, че не са налице всички елементи от фактическия състав на непозволено увреждане по чл. 45 от ЗЗД, поради което няма основание за ангажиране на отговорността на дружеството. Заявява евентуално възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, тъй като Ф.Р. с действията си е станала първопричина за настъпване на процесното ПТП, респективно, тя поради собственото си противоправно поведение е причинила вредоносния резултат.

С обжалваното съдебно решение окръжният съд приема, че вина за настъпването на процесното ПТП носи Ф.Р. като водач на лекия автомобил „О.“, като извършените от нея нарушения на ЗДвП са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП, което е могла да предотврати, ако бе спазила установените в закона правила за движение. Относно поведението на водача на лекия автомобил „Т.“ и приносът му за настъпването на ПТП, както и дали е могъл да го предотврати, съдът взема предвид, че скоростта на този лек автомобил преди настъпването на ПТП е била в рамките на допустимата за конкретния пътен участък (76,44 км./ч. при разрешени 90 км./ч.) и според експертизата водачът не е имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП чрез спиране, а водачът на лекия автомобил „О.“ с оглед неговото положение при движението му в локалното платно е имал видимост спрямо движещия се по главния път лек автомобил „Т.“, поради което водачът на последния трудно би могъл да предположи, че въпреки това водачът на „О.а“ няма да го пропусне и ще навлезе на главния път непосредствено пред него. Съдът приема, че водачът на лекия автомобил „О.“ е навлязъл в дясното активно платно по главния път почти непосредствено

пред лекия автомобил „Т.“, като с тази неправомерна маневра е предизвикал настъпването на ПТП, без водачът на лекия автомобил „Т.“ да има техническа възможност с правомерни действия да избегне настъпването на ПТП. Съдът преценява, че водачът на лекия автомобил „Т.“ не е нарушил правилата за движение по пътищата, установени в ЗДвП, тъй като законът не е предвидил задължение за водача да избегне възникнала опасност на пътното платно чрез маневра заобикаляне, респективно, пристрояване в лява или дясна лента, като подобна маневра би създавала опасност за движещите се зад автомобила превозни средства, движещи се правомерно в съседните ленти или пък установени в аварийна лента или на банкета на пътното платно, още повече, че експертизата е посочила, че няма данни лентата, в която се е движил лекият автомобил „Т.“, да е била свободна, така че автомобилът да е могъл безаварийно да премине в дясната лента на движение. Съдът намира, че водачът на лекия автомобил „О.К.“ Ф.Р. е нарушила правилата за движение по пътищата, в резултат на което е причинила настъпването на процесното ПТП, като в нарушение на правилото на чл. 6 от ЗДвП не е спазила задължителните указания на пътен знак В1 „Пропусни движещите се по пътя с предимство“, както и е нарушила разпоредбите на чл. 25, ал.1 и ал.2 от ЗДвП, като преди да се включи в главния път тя не е съобщила, че с предприетата маневра ще създаде опасност за останалите участници в движението, движещи се по главния път, в това число и за водача на лекия автомобил „Т.“ и извършвайки маневрата не се е съобщила с неговото положение, посока и скорост на движение, като при навлизането в съседната пътна лента е следвало да пропусне ППС, които се движат в нея. Съдът преценява, че ищецът не е доказал твърдението си процесното ПТП да е настъпило по посочения в исковата молба механизъм, както и че то е причинено по вина на застрахователя при ответното дружество водач Т.А.ов, поради което на него не може да се вмени вина за причиняването на смъртта на дъщерята на ищеца, настъпила при процесното ПТП. Тъй като отговорността на застрахователя по застраховката „Гражданска отговорност“ е функционално обусловена от отговорността на застрахования водач, то съдът приема, че липсата на вина у последния означава и липса на основание за ангажиране отговорността на застрахователя. Затова съдът приема за неоснователни иска за присъждане на обезщетение за търпени от ищеца неимуществени вреди, както и акцесорния иск за присъждане на лихви,

поради което ги отхвърля.

С въззивната жалба на жалбоподателя С. Ю. Р. се твърди, че в хода на първоинстанционното производство е установено, че водачът на застрахования при ответното дружество автомобил от техническа гледна точка е имал възможността да следи конкретната пътна обстановка, в това число и поведението на движещия се пред него водач на товарен автомобил „М.“, и е могъл да предотврати настъпването на процесното ПТП чрез заобикаляне на управлявания от Р.а лек автомобил, но въпреки това и в нарушение на нормата на чл. 5,ал.1 от ЗДвП е създал опасност за живота и здравето на другите участници в движението, нарушил е нормата на чл. 20,ал.1 от ЗДвП като не е контролирал непрекъснато автомобила, който е управлявал, нарушил е и нормата на чл. 20,ал.2 от ЗДвП, тъй като не е съобразил скоростта на движение с интензивността на движение и не спира пред възникналото препятствие,като не намалява скоростта или спира, за да пропусне автомобила, управляван от дъщерята на ищеца, нарушил е и нормата на чл. 47 от ЗДвП, съгласно която при приближаване на кръстовище, въпреки че се е движил по път с предимство, не се е движил с такава скорост, че при необходимост да спре или да пропусне другите участници в движението и с оглед на това не е предприел маневра за заобикаляне, въпреки че лявата лента е била свободна за движение, и не се е съобразил с положението на автомобила, управляван от починалата. Заявява, че вещото лице пред окръжния съд е посочило, че от техническа гледна точка именно заобикалянето на лекия автомобил „О.“ от водача А. в конкретния случай и при конкретната пътна обстановка е било най-правилното действие. Твърди, че неправилно окръжният съд е приел, че лекият автомобил „О.“ е придобил характер на предвидима опасност за движещия се по главния път автомобил „Т.“ едва при самото навлизане на „О.а“ на главния път, защото този извод противоречи на заключението на приетата по делото КСМАТЕ, съгласно което „О.ът“ е бил предвидима опасност и водачът е могъл своевременно да предвиди неговите действия и да предприеме най-адекватната от техническа гледна точка маневра, както е сторил намиращият се отпред тежкотоварен автомобил „М.“. Заявява, че е нелогично и неоправдано заключението на окръжния съд, че тежкотоварният автомобил е имал възможността да съзре опасността, а автомобилът „Т.“, позициониран след него, респективно, разполагащ с много повече време за реакция, не е. Оспорва аргумента на

окръжния съд, че маневрата „промяна на траекторията на движение“ с навлизане в лявата активна еднопосочна лента за движение, която в конкретния случай е била свободна, с цел да се избегне ПТП е неправомерна и неуредена като такава в ЗДвП, защото ако приемем това съждение за вярно, то тогава при всеки един случай, когато даден водач на МПС има препятствие в дясната лента за движение, не следва да го заобикаля, а ще реализира ПТП, който извод е неправомерен и е лишен от логика, освен че е неправилен и незаконосъобразен. Твърди, че е неправилен и необоснован и изводът на окръжния съд, че при подобни маневри би могло да се стигне до сблъсък с други превозни средства, движещи се правомерно в съседните ленти или пък установени в аварийна лента или на банкета на пътното платно, респективно,, нямало данни по делото, сочещи, че маневра чрез промяна на траекторията и навлизане в лявата активна еднопосочна лента за движение от страна на лекия автомобил „Т.“ е била осъществима без да се създаде опасност за други участници в движението към този момент. Посочва, че ответникът не е въвеждал такова възражение, респективно, ни е твърдяно, нито е установено от фактическа страна, че по време на ПТП е имало други автомобили освен трите посочени в експертизата – „О.“, „Т.“ и товарен автомобил „М.“, в която връзка следва да се изтъкне и обстоятелството, че двете ленти за движение са еднопосочни, т.е. категорично не е имало други ППС в района на ПТП – факт, който може да се потвърди и от материалите по досъдебното производство.

С отговора на въззивната жалба ответното дружество твърди, че окръжният съд правилно е отхвърлил исковете, защото по делото е установено, че процесното ПТП е настъпило заради виновно и противоправно поведение на дъщерята на ищеца, поради което той не може да има качеството на увредено лице по смисъла на чл. 478,ал.2 от КЗ. Заявява, че доводите на жалбоподателя относно механизма на процесното ПТП не съответстват на установения по експертен път механизъм в първоинстанционното производство. Посочва, че съгласно чл. 20,ал.2,изр. последно от ЗДвП за правилна спасителна маневра при възникнала опасност за движението от водачите се изисква да намалят скоростта и при необходимост да спрат, но както е посочило вещото лице в приетата по делото АТЕ Т.А. не е имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП чрез аварийно спиране. Заявява, че е погрешно създанието в жалбата, че вещото лице е посочило като най-правилно

действие от страна на водача на лекия автомобил „Т.“ заобикалянето на управлявания от Ф.Р. лек автомобил "О.". Заявява, че подобна спасителна маневра не е уредена от ЗДвП, освен това тя не е била технически възможна, а в случая е налице виновно и противоправно поведение единствено от страна на Ф.Р. и ОП-С.З. е прекратила наказателното производство по пр.пр. № 2020/2019 г. с влязло в сила постановление.

Съгласно разпоредбата на чл. 432, ал.1 от КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл. 380. С ППВС № 4/25.05.1961 г. изрично е посочено, че обезщетението за неимуществени вреди, предвидено в чл. 52 от ЗЗД, възмездява главно страданията или загубата на морална опора и подкрепа, понесени от увредения вследствие на увреждането. Видно от представеното от ищцата с исковата молба копие удостоверение за родствени връзки от 15.04.2019 г., починалата Ф.Р. е дъщеря на ищеца С. Р.. Видно от заключението на СМЕ от 9.05.2022 г., изготвено от вещото лице д-р Р.Д., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 18.05.2022 г., налице е пряка-причинно следствена връзка между получените от Ф.Р. при ПТП увреждания и настъпването на смъртта ѝ. Несъмнено е, че като баща на починалата ищецът е понесъл неимуществени вреди, за чието конкретно проявление пред окръжния съд са събрани и гласни доказателства. Спори се между страните дали в случая ответното застрахователно дружество дължи да заплати обезщетение за неимуществени вреди на ищеца като баща на починалата вследствие на настъпилото на 21.03.2019 г. ПТП негова дъщеря с оглед твърдението на ответника, че това ПТП е причинено единствено по вина и поради противоправното поведение на починалата Ф.Р., а поведението на водача Т.А., за управлявания от когото автомобил е сключена застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при ответното дружество, не е виновно и противоправно.

Видно от заключението на САТЕ от 28.06.2022 г., изготвено от вещото лице инж. В.В., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 6.07.2022 г., ПТП е настъпило на републикански път, като пътното движение е еднопосочно с по две ленти за движение в две пътни платна, разделени с разделителен остров и двойна еластична метална ограда (мантинела), източно

от източното платно има допълнителна пътна лента за включване в движението, като тя първоначално е отделена с двойна непрекъсната линия, южно от местопроизшествието на пътя, който се включва има пътен знак Б1 „Пропусни движещите се по пътя с предимство“, двата процесни леки автомобили са се движели попътно в две успоредни ленти непосредствено преди удара, мястото на първоначалния удар между лекия автомобил „О.К.“ (управляван от Ф.Р.) и лекия автомобил „Т.К.В.“ (управляван от Т.А.) е в лентата на движение на „Т.та“, която е източната от двете ленти на източното платно за движение, преди удара и към момента на настъпването му скоростта на „О.а“ е 31,76 км./ч. и на „Т.та“ е 76,44 км./ч., които скорости са в рамките на разрешената скорост, водачката на лекия автомобил „О.“ е имала техническа възможност да следи конкретната пътна обстановка зад себе си в лявото огледало за обратна видимост на повече от 50 м. и да възприеме своевременно движението на лекия автомобил „Т.“ и да предотврати настъпването на ПТП, като е следвало преди да се включи в движението по първокласния път да намали скоростта си на движение, а при необходимост и да спре, и да пропусна лекия автомобил „Т.“. Видно от същото заключение, водачът на лекия автомобил „Т.“ не е имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП чрез спиране, тъй като в случая отстоянието на предната част на автомобила до мястото на удара от момента на навлизането на „О.а“ в активната лента е по-малко от разстоянието, което би изминала „Т.та“, за да изравни скоростта си на движение с „О.а“. Видно от същото заключение, за да освободи дясната лента на движение с технически правилно извършена маневра, на лекия автомобил „Т.“ от момента, в който предно движещият се товарен автомобил „М.“ е предприел маневра, за да предотврати удар с лекия автомобил „О.“ непосредствено преди кръстовището с локалната лента, по която се е движел „О.а“, като е подал светлинен сигнал с ляв пътепоказател и се е престроил от дясната лента на движение в лявата, му е било необходимо надлъжното разстояние от 60,51 м., което е по-малко от отстоянието на предната част на автомобила до мястото на удара 77,34 м., поради което следва да се приеме, че в случая водачът на лекия автомобил „Т.“ е имал техническа възможност да предотврати настъпването на удара чрез промяна на траекторията на движение с навлизане в лявата активна еднопосочна лента на движение. Видно от същото заключение, водачът на лекия автомобил „Т.“ е имал техническа възможност

да следи конкретната пътна обстановка, в частност да възприеме своевременно действията на водача на движещия се пред него товарен автомобил „М.“, в т.ч. предприеманата от него маневра за промяна на траекторията на движение от дясна в лява пътна лента, указана чрез подаване на светлинен сигнал. Видно от същото заключение, лекият автомобил „О.К.“ теоретично е представлявал предвидима опасност за водача на лекия автомобил „Т. В.“, като експертът не би могъл да се ангажира с даването на еднозначен отговор, тъй като моментът, в който лекият автомобил „О.К.“ е станал предвидима опасност на пътя, е определен момент преди той да навлезе в лентата за движение на „Т.та“, а този момент е по субективната преценка на водача на „Т.та“ и зависи от неговата квалификация, опит, осторожност, натрупана умора от шофиране и други неизвестни фактори, оказващи влияние върху тази негова преценка. Видно от същото заключение, лекият автомобил „О.“ е попаднал в опасната зона за спиране на лекия автомобил „Т.“ към момента на навлизане/включване в главния път и водачът на „Т.та“ е нямал техническа възможност да спре преди мястото на удара с „О.а“. Видно от обясненията на вещото лице Вълчев в съдебното заседание на окръжния съд на 6.07.2022 г., няма данни дали е била свободна лявата пътна лента, технически правилно е при възникване на критична ситуация или опасност за даден водач той първо да задейства спирачната система и да завърти волана с оглед максимално да се отклони надясно, но в случая, тъй като лекият автомобил „О.“ навлиза в лентата за движение на „Т.та“ от дясно, такава маневра максимално отбиване вдясно би довела до по-голяма опасност за водача на „Т.та“, в която връзка в този случай технически по-правилното действие, освен задействане на спирачната система, е да се отклони наляво, но само при условие, че не застрашава движещите се в лявата лента автомобили, които се намират зад него, но тъй като няма конкретни данни за това дали тази лява лента е била свободна експертът не може да даде категоричен отговор. Видно от същите обяснения, за тази реакция отклоняване наляво от страна на водача трябва решението да бъде взето за много кратко време и това действие е строго индивидуално за всеки водач, свързано е с опитност, стаж като водач, умора и др., то трябва да бъде взето за части от секундата. Видно от същите обяснения, технически правилно е и е прието в цяла Европа когато от спомагателна лента има автомобил, подал ляв мигач и навлизащ в основното пътно платно, автомобилите, които се движат

в дясната лента, да се изнесат в лявата лента, за да му дадат възможност без да спира или намалява безпрепятствено да навлезе, като в случая нямаме доказателства към кой момент и когато товарният автомобил „М.“ е извършвал маневрата заобикаляне дали „О.ът“ е навлязъл или е приближавал към устието на допълнителната лента. Установява се следователно от заключението, че водачът на лекия автомобил „О.“ Ф.Р., включвайки се в движението по главния път, по който в дясната лента от двете ленти на пътното платно на този главен път се е движел лекият автомобил „Т.“, управляван от Т.А., е нарушила задължението си, указано с пътен знак, да пропусне движещия се с предимство по главния път лек автомобил „Т.“, който е могла своевременно да възприеме, съответно, да изчака неговото преминаване, но тя е навлязла в лентата за движение на лекия автомобил „Т.“ и така лекият автомобил „О.“ е попаднал в опасната зона за спиране на „Т.та“, с което Р.а е причинила процесното ПТП. Установява се също така от заключението, че водачът на лекия автомобил „Т.“ Т.А. е управлявал МПС с разрешена скорост и не е имал техническа възможност да избегне настъпилия в неговата пътна лента удар чрез спиране, като „О.ът“ е попадал в опасната зона за спиране към момента на навлизане/включване в главния път. Установява се още от заключението, че водачът на лекия автомобил „Т.“ теоретично е имал техническа възможност да избегне удара чрез промяна на траекторията на движение, като навлезе (премине наляво) в другата, съседната еднопосочна лента на платното за движение, каквото поведение е възприел водачът на движението се пред „Т.та“ товарен автомобил „М.“ и което поведение водачът А. е могъл своевременно да възприеме. Такова правно задължение обаче водачът А. не е имал. Следва да се направи разграничение между добра практика, каквато е да се промени лентата за движение при двулентово платно от движещия се по главен път автомобил с цел да се улесни включването на излизащ от път без предимство автомобил, както и за да се подсигури водачът от последици при неправомерно навлизане от страна на водача на другия автомобил, когато обаче това е възможно с оглед конкретните условия на движение (най-вече с оглед участниците в движението в момента и възможността да се направи такава маневра без опасност да се застрашат други участници в движението по главния път), и липсата на такова задължение, а напротив, задължение за включващия се в главния път водач за осигури предимството на автомобилите, движещи се по

главния път. Следва също така да се направи разграничение между спасителна маневра, каквато би се явило отклонение на лекия автомобил „Т.“ вляво с цел избягване на удара с непревомерно навлизащия от дясно лек автомобил „О.“, при това само ако това отклонение е възможно да се направи без да се застрашат движещи се след „Т.та“ автомобили, и липса на законово задължение водачът да реагира по такъв начин, тъй като законът изисква от него при възникване на опасност за движението да намали скоростта или да спре. С нормата на чл. 20,ал.2,изр.2 от ЗДвП е създадено задължение за водачите да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Това задължение в случая е било обаче невъзможно водачът А. да изпълни, както категорично е установено от заключението на САТЕ, поради неправомерното навлизане пред него на управлявания от Р.а автомобил. Както е посочено в мотивите на т.5 от ТР № 28/28.11.1984 г. по н.д. № 10/84 г. на ВС, ОШНК, от водачите се изисква да намаляват скоростта на движението във всички случаи, когато възникне опасност за движението или когато е закономерно нейното проявяване, като когато водачът на ППС е направил всичко зависещо от него и е изпълнил изискванията на закона и правилника и въпреки това са настъпили общественоопасни последици, той не следва да носи отговорност, съответно, когато един водач е изпълнил предписанията на правилника за движение досежно скоростта, но не е могъл и не е бил длъжен да предвиди и да предотврати настъпването на общественоопасните последици, той не следва да носи отговорност, тъй като е налице случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че с поведението си като водач А. е нарушил задължението си по чл. 5,ал.1 от ЗДвП да не създава опасност за живота и здравето на другите участници в движението, защото се установява, че неговото движение е било съобразено както с разрешената скорост, така и с предимството му като движещ се по главния път лек автомобил, а именно поведението на водача Р.а е в нарушение на тази разпоредба, тъй като тя е навлязла в главния път, отнемайки предимството на лекия автомобил „Т.“. Неоснователно е и твърдението на жалбоподателя, че водачът А. е допуснал нарушение на нормата на чл. 20,ал.1 от ЗДвП да контролира непрекъснато автомобила, който е управлявал, като следи движението, включително маневрата на движещия се пред него товарен автомобил, тъй като такова следене на предходно движещия се автомобил не

се явява по начало липса на контрол върху управлението на лек автомобил, а и, както бе вече посочено, водачът А. няма законоустановено задължение да предприеме превантивни действия за подпомагане навлизането на главния път на управлението от Р.а лек автомобил или при възможност с оглед конкретните условия да предприеме спасителна маневра чрез отклонения на лекия автомобил „Т.“ наляво в другата лента на платното за движение, за да не се стигне до удар с лекия автомобил „О.“. Неоснователно е и твърдението на жалбоподателя, че водачът А. е нарушил нормата на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, като не е съобразил скоростта на движение с интензивността на движение и не спира пред възникналото препятствие, като не намаля скоростта или спира, за да пропусне автомобила, управляван от Р.а. Установено е, че водачът А. се е движел с разрешена скорост, като неправомерното навлизане на лекия автомобил „О.“ в неговата лента за движение не представлява нито интензивно движение, нито възникнало препятствие, още по-малко такова, изискващо водачът с предимство да намалява скоростта или да спира, за да пропусне навлизащият с нарушение автомобил, за което спиране в случая водачът на „Т.та“ е нямал и техническа възможност. Неоснователно е и твърдението на жалбоподателя, че водачът А. е нарушил и чл. 47 от ЗДвП, съгласно който при приближаване на кръстовище, въпреки че се е движел по път с предимство, не се е движил с такава скорост, че при необходимост да спре или да пропусне другите участници в движението и с оглед на това не е предприел маневра за заобикаляне, въпреки че лявата лента е била свободна за движение и не се е съобразил с положението на автомобила, управляван от починалата. Разпоредбата на чл. 47 от ЗДвП изисква водач на ППП, приближаващо към кръстовище, да се движи с такава скорост, че при необходимост да може да спре и да пропусне участниците в движението, които имат предимство, а в случая е несъмнено, че именно водачът А. е управлявал автомобил, който е имал предимство, поради което той е нямал задължение да спира и да пропуска управлението от Р.а автомобил, респективно, да се съобразява с положението на този автомобил или да го заобикаля при неправомерното му навлизане на главния път пред автомобила. Невярно е твърдението на жалбоподателя, че експертът е посочил, че от техническа гледна точка именно заобикалянето на лекия автомобил „О.“ от водача А. в конкретния случай и при конкретната пътна обстановка е било най-правилното действие, тъй като експертът изрично е посочил, че не може

да се ангажира с категорично становище при неяснота какво е било движението в онзи момент и дали такава маневра е била възможно да бъде извършена без застрашаване на други участници в движението, а и, както бе посочено по-горе, извършването на такава спасителна маневра е възможност за водача, но въпреки че тя е по начало технически възможна и удачна, извършването ѝ не му е вменено като задължение от закона, като освен това е и недоказано твърдението на жалбоподателя, от което той претендира да произтичат благоприятни за него последици, че такава маневра е била възможна, тъй като лявата лента за движение е била свободна. Установява се следователно, че в случая, че поведението на водача А. не е противоправно, съответно, не е и виновно, поради което неоснователно ищецът претендира да бъде ангажирана при условията на чл. 432, ал.1 от КЗ имуществена отговорност на ответното застрахователно дружество за вреди от деликт съгласно разпоредбата на чл. 45 от ЗЗД, какъвто той не е извършил. Установява се, че въззивната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена, съответно обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход от спора ищецът, сега жалбоподател, дължи на ответника, сега ответник по жалбата, заплащането на разноски за въззивното производство. Ответното дружество претендира за присъждане на сумата 8 460 лв. (с включен ДДС) за платено адвокатско възнаграждение за защитата във въззивното производство. Видно от представените в копия фактура от 7.02.2023 г. и платежно нареждане от 28.02.2023 г., сумата е платена за адвокатско възнаграждение от дружеството и следва сега да бъде присъдена.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 325/14.11.2022 г., постановено по т.д. № 1296/2021 г. на ОС-С.З..

ОСЪЖДА С. Ю. Р., ЕГН ***** от с. Д.и., община К., обл. С.З., ул.“С.п.”* да заплати на ЗАД“А.Б.“АД-гр.С., район Л., ул.“С.”**, ЕИК ***** сумата 8 460 лв. – платено адвокатско възнаграждение за защитата на дружеството във въззивното производство по подадената от Р. въззивна жалба.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред
Върховния касационен съд – гр. С. с касационна жалба в едномесечен срок от
връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____